

„Mindig van egy csodálatos megoldás: a lelki felszabadulás Krisztusban”

– vallja Szöllősi János, a Kolozsvár-Hidelvei Református Egyházközség lelkipásztora

Szöllősi Jánost, a Kolozsvár-Hidelvei Református Egyházközség lelkipásztorát mindig is foglalkoztatták az étellel kapcsolatos kérdések. Huszonegy éves korában, édesapja temetésén úgy érezte: kizárt, hogy az ember élete pusztán arról szólna, hogy a nehézségek és megpróbáltatások után egy marék hamuvá válunk, ennél jóval több és mélysegebb az isteni szándék és gondviselés. Azon a nyáron elejétől végéig elolvasta a Bibliát, egyre intenzívebben kezdett érdeklődni az egyház dolgai iránt, majd 1990-ben beiratkozott a teológiára. A népzenejéről híres Mezőkeszűben töltött szolgálata után került Kolozsvárra, és idén múlt kilenc éve, hogy vezeti Isten útján a hidelvei reformátusokat a Szalai Ferenc tervei alapján 1897–1898-ban épült milleniumi templom szöszékéről is.

FERENCZ ZSOLT

– *Hogyan kezdődött, melyik volt az a pillanat, amikor megérett önben az elhatározás, hogy a lelkipásztori pályát válassza?*

– Édesapám halála után, a szentírás tanulmányozása révén kezdtem megérteni, hogy mennyire fontos megismerni Isten igaz, örök szándékát velünk, emberekkel. 1990-ben, amikor igény mutatkozott, hogy nagyobb létszámú teológiai csoport induljon, többen megkerestek és megkérdezték, hogy nincs-e kedvem jelentkezni. Nemet mondtam, hiszen úgy gondoltam, hogy az én életem már meg van alapozva: volt egy szakmám – alapképzésem nyomdász gépmester –, megbecsültek a nyomdában, ahol dolgoztam, és nem láttam értelmét, hogy pályát változtassak. Egy idő után viszont kezdett súlyos lenni körülöttem a levegő, egyfajta rossz érzés kerülgetett, hogy megfulladok, ha nem megyek a teológiára. Mint-

ha Isten erős keze megragadott volna, olyan érzés volt. Otthagytam a nyomdát, 1991-ben, sikeres felvételi vizsga után kezdtem el tanulmányaimat. Ennek ellenére azonban akkor még nem akartam lelkipásztor lenni. Istent akartam megismerni, aki „megragadott”. Harmadéves koromban jutottam el arra a szintre, hogy másoknak is el kell mondanom mindazt, amit tanultam és tapasztaltam, a szent tüzet, amit egyszerűen nem tudok a csontomba zárni, hanem tovább kell adnom. Akkor döntöttem el, hogy vállalom a lelkészi pályát, annak minden örömeivel és bánatával együtt.

– *A teológia elvégzése után Mezőkeszűbe helyezték. Mi jellemezte az ottani gyülekezetet?*

– Mezőkeszűbe már ötödéves koromban jártam szolgálni, minden második vasárnap én tartottam a délelőtti és a délutáni istentiszteletet. Akkoriban 230 lelkét számlált a gyülekezet, amelyből 15–20-an Kolozsváron lak-

dályokon, ha a cél ott lebeg a szemük előtt.

– *Lelkészként sikerült kitűzni ezt a célt?*

– Úgy érzem, hogy igen, nem úgy jöttem el, hogy örültek volna a távozásomnak, és én is valamelyest sajnáltam őket otthagyni. Csodálkoztam akkor és azóta is, hogy milyen sokan kértek, jelentkeztek a megüresedett hidelvei lelkészi állásra. Lelkésztársak, ismerősök, barátok kérése és a szolgálati lehetőségek bővülése mellett beteges édesanyám közelében is szerettem volna lenni, ezért pályáztam meg az itteni lelkészi állást, s 2003. május 1-jétől kaptam meg a kinevezést.

– *Városon azért nagymértékben különbözik a lelkész és a hívek közötti viszony, mi az, amit ilyen szempontból esetleg másként kell csinálni?*

– Sokan panaszkodunk arra, hogy a fiatal nemzedék nem jár az istentiszteletre, ezért igyekszem nyíltan, szemellenző nélkül megközelíteni a dolgokat, hogy ha egy fiatal betér hozzánk, ő is érezze: helye van az egyházban. Az igehirdéseimben gondolkodásra, belső vitatkozásra – lelki veszekedésre? – próbálok sarkallni az embereket, hogy ne legyenek passzívák sem a hitükkel szemben, sem pedig velem kapcsolatban, inkább haragudjanak rám, de ne legyenek közömbösek. Jézus szolgálatára is jellemző volt, hogy felkavarta az embereket, ahol megjelent, ott felzavarodtak a vizek. Nagyon nehéz ez a vállalkozás, sok energiát igényel, de hiszem azt, hogy van értelme.

– *Milyen változások történtek a gyülekezetben kinevezése óta?*

– A statisztikák alapján nem járnak kevesebben az istentiszteletre, mint kilenc évvel ezelőtt. 1475 lélek tartozik jelenleg az egyházközséghez, városon viszont eléggé képlékenyek ezek az adatok. Az ötvenes, hatvanas, hetvenes években a környékre költöző családok gyermekei közül többen kiköltöztek időközben a Monostorra, a Györgyfalvi negyedbe, a Hajnal negyedbe és a Tóközbe, ha pedig ehhez a külföldre távozásokat, a gyermekvállalási kedv csökkenését és a vegyes házasságokat is hozzászámítom, akkor beigazolódik, hogy sajnos egyre kevesebben vagyunk. Jelenleg 900 körül mozog azoknak a száma, akik állandó, többé-kevésbé aktívnek nevezhető egyháztagsjai a hidelvei gyülekezetnek, a többiekkel csak olykor, a nagyobb ünnepeken, vagy ritkábban, keresztelesek, esküvők, temetések alkalmával találkozunk.

Szöllősi János: „Igyekszem nyíltan, szemellenző nélkül megközelíteni a dolgokat”

– *Mi mindent sikerült megvalósítani lelki, szellemi viszonylatban Hidelvén az elmúlt években?*

– A feleségem közreműködésével megszerveztük a vasárnapi iskolát a gyerekek számára, Csen-gő néven pedig gyülekezeti lapot szerkesztünk már a kezdetek óta, amit, úgy tűnik, örömmel forgatnak a hívek, s szerencsésnek tartom, hogy ilyen téren is szolgálhatjuk az Urat. Kiállításokat is szervezünk. Az évek során jelentős értékű képzőművészeti alkotásokat kaptunk adományként. Tavaly például Lőrincz Lehel szobrász, gyülekezetünk presbitere nagyon értékes hagyatékot adott át az egyháznak, amely a kiállítási tereben tekinthető meg. A másik ilyen megvalósítás a kórus működtetése: 2003-ban, amikor idekerültem, a kántornő segítségével újrászerveztük a kórust, amely tavaly óta megfiatalodott. A különböző táborokon és kirándulásokon túlmenően a nemzeti érzésre is hangsúlyt fektetünk, a március 15-i és október 6-i ünnepi istentiszteletek mellett immár harmadik éve emlékezünk meg elődeinkről június 4-én az első világháborús emlékműnél, tavalytól pedig a magyar református egység emléknapját is megszenteljük a május 22-éhez legközelebb eső vasárnapon.

– *Milyen restaurálási munkálatok zajlottak a templomon?*

– Amikor idekerültem, egyértelmű volt, hogy a templom és a parókia sürgős felújításra szorul, helyenként már omladozott a vakolat. A külső munkálatokhoz öt évvel ezelőtt kezdünk hozzá, azóta a korhadt ablakokat cseréltük ki, javítottuk a vakolatot, tavalyelőtt vakoltuk és festettük az utca felőli homlokzatot és a tornyot. Pályázat útján a kolozsvári egyházközségektől kapott pénzből elvégeztük a tornyok bádogozását, a faanyagot védőszerekkel kezel-

tük, és kicseréltük, ahol gyenge volt. Ami a templombelsőt illeti, öt évvel ezelőtt, egyik kedves egyháztagnak indítványozására szőtesekre cseréltük a varrottasokat, amelyek sok szempontból jobban illeszkednek a belső térhez, illetve ahhoz a hangulathoz, amit az istenháza áraszt.

– *Hogy érzi magát ebben a gyülekezetben, illetve mi az, ami-re ön szerint kevesebb idő jut mostanában?*

– Amikor egyedül vagyok, mint most, és nincs mellettem segédlelkész, úgy érzem, kissé elhanyagolom a családlátogatást. Ez persze nem jelenti azt, hogy ne keresném fel időnként a családokat, de jóval kisebb ritmusban sikerül eleget tennem ennek a szolgálatnak, az istentiszteletek, a hivatali munka és a könyvelés nagyon lefoglal. Ha viszont hívnak, mindig szíves-örömmel megyek, akár kórházba is, mert tudom, hogy várnak, igénylik a szolgálatot. Ami pedig a közösséggel való kapcsolatomat illeti, 2003 óta mindig voltak könnyebb és nehezebb időszakok, de hál' Istennek engednek dolgozni: még akkor is, ha néhányan időnként keresztbe tesznek nekem, szerencsére olyanok is sokan vannak, akik segítenek.

– *Napjainkban egy lelkésznek sok mindent kell tudatosítania a híveiben. Az Ön számára ezek közül mi a legnagyobb kihívás?*

– A legfontosabb, hogy az emberek megértsék Isten üzenetét. Sok esetben megtörünk a különböző terhek alatt, és hajlamosak vagyunk rossz megoldásokat választani, de soha nem szabad elfelejtenünk, hogy mindig van egy csodálatos megoldás, a lelki felszabadulás Krisztusban. Ez biztos módja annak, hogy a sötétből kijussunk a fényre, a tehetetlenségből a minden jó lehetőségek tág terére.

A hidelvei egyházközség temploma a XIX. század végén épült

ROHONYI D. IVÁN

BALLA ÁRPÁD PRESBITER:

FONTOS, HOGY VIRÁGOZZÉK AZ EGYHÁZKÖZSÉG

■ Az egyházközség új presbitériuma a tavaly decemberi tisztújítás után idén januárban alakult meg, ekkor választották meg a presbiterek a főgondnokot, a gondnokot és az egyházfőt. A szép és nemes tisztségek betöltésére a következő személyek kaptak megbízatást: Balla Árpád (főgondnok), Czák László (gondnok) és Kónya István (egyházfi). Balla Árpád szerint a presbitérium legfontosabb célkitűzése a haladás és az, hogy virágozzék az egyházközség. – Persze vannak felfogás- vagy nézetbeli különbségek, ez természetes, de ha az emberek higadtan megbeszélnek azokat, sikerül megtalálni a közös nevezőt, ami aztán előbbre viszi a gyülekezetet – vélekedik a főgondnok.

FELHÁZI LENKE ZSUSZÁNNA KÁNTORNÓ:

A KÓRUSTAGOK KOMOLYAN VESZIK A MUNKÁT

■ A korábbi, javarészt idősebbekből álló kórus helyében tavaly, Felházi Lenke Zsuzsánna kántornő kezdeményezésére alakult meg a fiatalabbak kórusa, amely jelenleg 18 tagot számlál, 53 éves a legidősebb kórustag. – Szívügyünknek tekintik a kórust, fárasztó munka után is szívvel-lélekkel jönnek, hogy ezáltal is szolgálják az Urat – részletezi Felházi Lenke Zsuzsánna, büszkén újságolva azt is, hogy Méréban, a Kerekdombon és Kolozsváron többször is felléptek. Természetesen a kántornő a korábbi kórustagokról sem szeretne megfeledkezni: tervei között szerepel, hogy klubot indítson, ahol az idősebb egyháztagsok időnként összegyűlhetnek.

SZÖLLŐSI ETELKA VALLÁSTANÁR:

KÉT TÁBOR ZAJLIK IDÉN NYÁRON

■ Szöllősi Etelka vezeti a gyerekek vallásórát: a szombati találkozó játékházaszerűek, rövidebb biblia-részleteket beszélnek meg, vasárnap a templomban kezdődik a vallásóra, az istentiszteletről a harmadik ének alatt vonulnak ki a gyerekek a parókiaira. 18–20-an kapcsolódnak be a vallásórákba, a legidősebbek 14-15 évesek. A vallástanárnőtől azt is megtudjuk, hogy idén nyáron két táborra készülnek: július 9–16. között a konfirmáció előtti korosztály részvételére számítanak Lesen, a Töközi Egyházközséggel szervezett indiántáborban, de augusztus 6–12. között Kolozson is lesz egy találkozó. Augusztus 20-a és 26-a között vakációs bibliahét lesz a gyülekezetben.